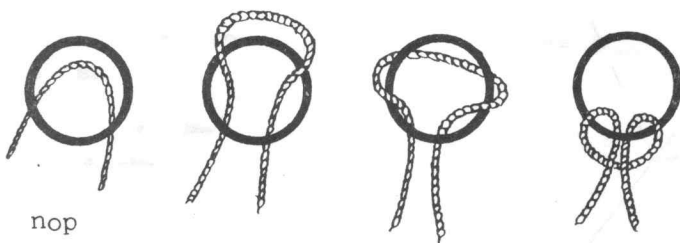
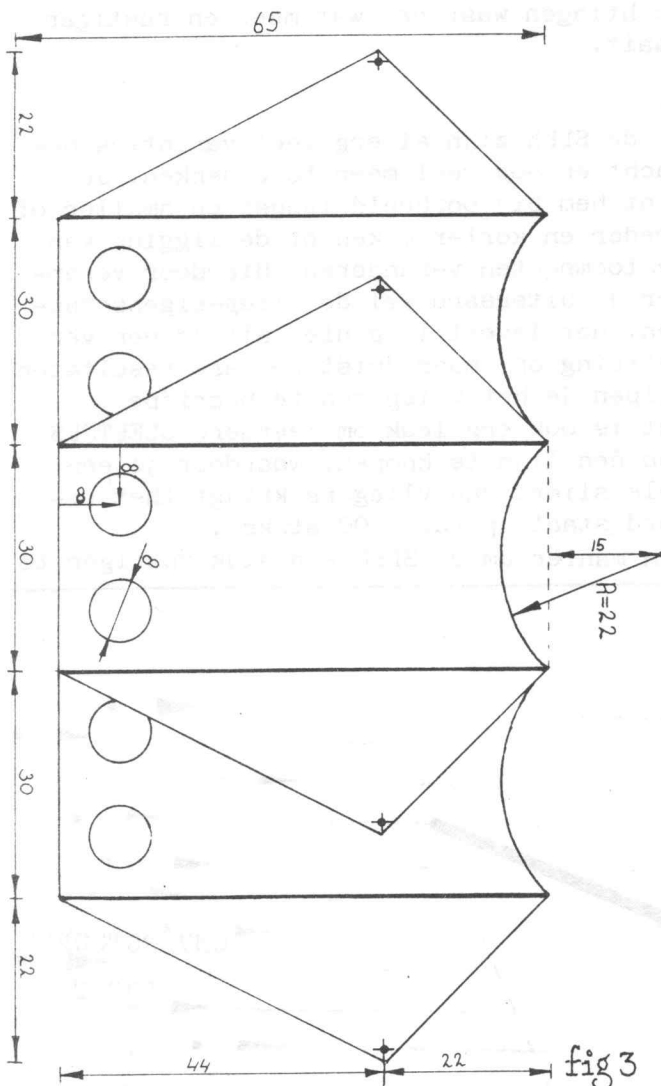

oud over cody

laten vliegen is het geheel in de breedte uit te breiden zoals in fig III.

Deze is heel eenvoudig te maken door twee sleetjes te nemen met er tussen nog een gelijkvormig rechthoekig middendeel. Het toom van beide sleetjes blijft hetzelfde, maar als extra komt er een toom van elke kiel naar de toomring (zie tekening). Maak het toom nu wel een stuk langer. De ring op ± 3 m van de vlieger en in het midden een ringetje met verstelknoop. Het oplaten gaat weer hetzelfde als de gewone SLEE, waarschijnlijk wat makkelijker omdat je wat meer stijgvormogen hebt en minder last van heen en weer zwaaien.

Een van de belangrijke pioniers op het gebied van vliegersystemen om mensen mee omhoog te tillen was S.F.Cody, die geboren werd in 1861 in Amerika, en later z'n grote successen vierde als genaturaliseerde Engelsman in de "zachte luchtvaart" (vliegers) en de gemotoriseerde vliegers (vliegtuigen).

Een schilderachtig figuur was Cody zeker. De eerste 28 jaar was hij cowboy, getalenteerd lassowerper en scherpschutter en werd veel verward met Buffalo Bill, alias William Cody die 15 jaar ouder was en geen familie van Samuel hoewel er grote gelijkenis was. Z'n eerste jaren in Engeland waren gewijd aan het theaterleven in wild west shows, maar al gauw werd hij gefascineerd door de vlieger en de mogelijkheid zelf omhoog te kunnen gaan. Samen met z'n zoon Leon probeerde hij in 1900 wat uit te denken om ballonuitkijkposten in Zuid Afrika bij harde wind te vervangen door vliegers. Manlifting pioniers als Baden Powell en H.D.Wise konden hem niet overtuigen van het goede systeem en hij verviel al gauw in Hargrave-achtige doosvliegers. Eerst maakte hij z'n vliegers groter en groter, later begreep hij, dat hij het meer moest zoeken in een "trein" vliegers, verschillende kleinere vliegers aan één touw boven elkaar. Z'n gedrevenheid werd steeds groter. De verhalen over hotelkamers vol met canvas, zijde en naaimachines zijn legio en z'n kennis over aerodynamica groeide met de dag.

Al gauw verbeterde hij de doosvlieger door er "vogelachtige" vleugels aan te zetten, welke de stabiliteit enorm verhoogde bij harde wind.

Binnen één jaar was hij zover met z'n vinding dat de ene pilootvlieger en de zeven liftvliegers de lijn zo strak trokken dat de draagvlieger van 7 meter samen met 1 persoon in een mand al een hoogte van 300 meter bereikten. Z'n eerste test was voor het ministerie van Oorlog in de maand december 1901. Na 3 dagen uitstel durfde hij het aan ondanks een zeer lage bewolking op een hoogte van 150 meter. Al de vliegers verdwenen hierin en ook de draagvlieger met het mandje met z'n zoon.

Toen deze weer naar beneden kwamen, waren Leon en de mand volkomen wit!

Ze waren in een sneeuwvlok terecht gekomen. Het systeem werkte verder zo goed, dat er zich slechts kleine ongelukjes voordeden. Eenmaal schoot de lier uit de verankering